

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῆται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἀπασι τοῖς κ. κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτῶ ἡμερῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ
Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπό-
γραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν
διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης
δὲν εἶναι δεκτά. — Πᾶσα ἀγ-
γελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυ-
ρίας γίνεται δεκτὴ.
Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματῶσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αἱ ὑπεύθυνοι. — Πῶς νὰ ἐκλέγωμεν σύζυγον (ὑπὸ κ. Ἀλεξάνδρου Ρίτσου) κατὰ τὸ Ἀγγλικόν. — Ἀπὸ τὸ ταξεῖδι μου. Ἡ Ἑλληνικὴ ἐκκλησίαι. — Ἀπὸ τῆν ζωὴν τῶν παιδιῶν (κατὰ μεταφρ. Δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Χωρὶς ὄνομα (μυθιστ. κ. Κ. Παρρέν). — Ἀλληλο-γραφία. — Συναγῆ. — Εἰδοποιήσεις.

ΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ

Μία ἐπιστολή, τὴν ὁποῖαν ἐλάβαμεν προχθὲς εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἀνατολίται» ἄρθρου μας, μᾶς ἀναγκάζει νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ ζήτημα καὶ νὰ θέσωμεν ἕως ὄλιγον βαρύτερα τοὺς δακτύλους ἐπὶ τῆς κοινωνικῆς αὐτῆς πληγῆς, τῆς ὁποίας τὰ θύματα αὐξάνουν καθ' ἡμέραν, κατὰ τρόπον πολὺ ἐπικίνδυνον.

Λοιπὸν ἡ γράφουσα κυρία παραπονεῖται, διότι ρίπτομεν καὶ ἐπὶ τῶν κυριῶν μέρος τῆς εὐθύνης τῆς ἠθικῆς καταστροφῆς τῶν ὑπηρετριῶν των. «Τί ἐννοεῖτε; λέγει ἡ κυρία. Νὰ ἐπιθάλωμεν τὰς διεφθαρμένας ὑπηρετίας, αἱ ὁποῖαι ξελογιάζουν τοὺς ἄνδρας καὶ τὰ παιδιά μας; Καὶ διατὶ νὰ εἴσθε τόσον φιλόανθρωπος δι' ἐκεῖνας καὶ τόσον ἀδιάφορος διὰ τὸ κακόν, τοῦ ὁποίου γίνονται πρόξενοι εἰς τὰς οἰκογενεῖας;»

Ἀπαντῶμεν εἰς τὴν γράφουσαν, ὅτι ἀκριβῶς, διότι κηδόμεθα τῆς οἰκογενειακῆς ἡσυχίας καὶ τιμῆς, διὰ τοῦτο ἀπαιτοῦμεν παρὰ τῆς κυρίας ἀγρυπνοτέραν ἐπίβλεψιν ἐπὶ τῆς τιμῆς καὶ τῆς ἠθικῆς τῶν ὑπηρετριῶν των. Μία νέα ὑπηρετρία δὲν γεννᾶται βέβαια διεφθαρμένη καὶ ἀνήθικος, διότι συνέπεσε νὰ γεννηθῆ ἀπὸ πτωχοὺς γονεῖς καὶ νὰ εἶναι ὑποχρεωμένη νὰ ζήσει ἐκ τῆς ἐργασίας τῆς. Τὸ πιθανότερον μάλιστα εἶναι, ὅτι τὰ κορίτσια αὐτά, τὰ ὁποῖα γεννῶνται εἰς μικροὺς τόπους, ζοῦν μέχρι τῆς ἐφηβικῆς τῶν ἡλικίας μέσα εἰς ἓν περιβάλλον

πολὺ ἠθικώτερον τοῦ περιβάλλοντος τῶν πόλεων.

Ἡ μικρὰ λοιπὸν κατὰ κανόνα ἔρχεται εἰς τὴν πρωτεύουσαν ἀγνή, ἠθικὴ, ἀπειρος τοῦ κόσμου, μὲ τὸν πόθον, ὅχι νὰ κάμῃ τὸ κακόν, ἀλλὰ νὰ κερδίσῃ τὴν ζωὴν τῆς, συχνὰ καὶ τῆς πενομένης οἰκογενείας τῆς.

Ἀπὸ τὸ πρῶτον σπῆτι, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ εἰσαχθῆ, ἐξαρτᾶται συχνὰ ὅλον τὸ μέλλον τῆς. Ἄλλ' ἄρα γε αἱ κυριαί, αἱ ὁποῖαι τὰς προσλαμβάνουν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των, ἐσκέφθησάν ποτε, ὅτι, πλην τῆς μικρᾶς ἀμοιβῆς διὰ τῆς ὁποίας πληρῶνουν τὴν ἐργασίαν των, ἔχουν καὶ ἄλλα καθήκοντα ἀπέναντι τῶν κοριτσιῶν αὐτῶν; Ἐσκέφθησάν ποτε ὅτι ἡ νεότης καὶ ἡ ἀπειρία τῆς ζωῆς καὶ ἡ ἀμάθεια δὲν εἶναι ἐφόδια ἀρκετὰ διὰ νὰ προφυλάξουν ἓνα κορίτσι ἀπὸ τὰς παγίδας, τὰς ὁποίας ἡ πονηρία καὶ ἡ φαυλότης στήνουν εἰς κάθε των βῆμα; Ἐσκέφθησαν ὅτι τὸ μαγειρεῖον, εἰς τὸ ὁποῖον συγχρωτίζονται μὲ ὑπηρετάς ἄνδρας, ἢ καὶ οἱ δρόμοι εἰς τοὺς ὁποίους τρέχουν, συνοδεύουσαι παιδιὰ εἰς τὸ σχολεῖον, ἢ ἐκτελοῦσαι ἀγορὰς διὰ τὸ σπῆτι εἶναι τόσα σημεῖα κινδύνου κατὰ τῆς ἀθωότητός των; Ἐσκέφθησαν ἀκόμη ὅτι οἱ ἄνδρες, κατὰ τὰ ἐννέα δέκατα, εἴτε γέροντες, εἴτε νέοι καὶ ἐκ τῶν θεωρουμένων καθῶς πρέπει, θεωροῦν τὰ δυστυχεῖς αὐτὰ πλάσματα ὡς φυσικὴν λείαν των, ὥστε νὰ λαμβάνουν τὰ μετρά των, ὅπως τὰς προφυλάττουν ἀπὸ τὸν κίνδυνον;

Εἰς ὅλας αὐτάς τὰς ἐρωτήσεις ἐγὼ καὶ μαζὴ μου ὄλαι αἱ εἰλικρινεῖς καὶ εὐσυνείδητοι κυριαί θὰ ἀπαντήσουν: ὅχι. Ἡ κυρία δὲν φροντίζει, ἐκτὸς ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, παρὰ διὰ τὴν καλὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἐργασίας, παρὰ διὰ τὴν εὐθυνοτέραν ἀμοιβὴν τῆς ὑπηρετίας, παρὰ διὰ τὴν ἡσυχίαν τὴν ἰδικὴν τῆς καὶ τὴν τῶν ἰδικῶν τῆς.

Ἡ ὑπηρετρία συνήθως θεωρεῖται ὡς μίαν μηχανή, ὡς ἐν

σκευός χρήσιμον διά τήν άνετον λειτουργίαν τής οικιακής ζωής. Συχνά τὰ νεύρα τής κυρίας, αἱ σκληρότητες τῶν παιδιῶν, ἡ βαναυσότης τῶν ἀνδρῶν ξεσποῦν εἰς τήν ράχιν τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ πλάσματος, τὸ ὁποῖον ὅσον εἶναι ἀνεκτικώτερον καὶ ἀθώοτερον, τόσον ὑποφέρει καὶ περισσώτερον.

Σπανίως ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν τής κυρίας ἡ σκέψις, ὅτι ἡ ὑπερηγία εἶναι ἀνθρώπος καὶ αὐτὴ μὲ ψυχὴν καὶ μὲ νεύρα, ὅτι καὶ αὐτὴ ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ κάποιαν ἀγάπην καὶ καλωσύνην καὶ ἠθικὴν μόρφωσιν καὶ ἡσυχίαν, καὶ σπανιώτερον ἡ κυρία ἀποφασίζει νὰ θυσιάσῃ μίαν στιγμὴν ἰδικῆς τῆς ἀνέσεως χάριν τῆς ὑπερηγίας τῆς.

Ἰπὸ τοιοῦτους ὄρους ἡ ἐξαντλουμένη αὐτὴ καθ' ἡμέραν ὑπαρξίς, εἰς τὴν ὁποίαν πετοῦν συχνά ὡς εἰς σκύλλον τὰ ψυχία τῆς τραπέζης, τὴν ὁποίαν ρίπτουν νὰ κοιμηθῇ εἰς τὴν χειροτέρην καὶ πλέον ἀνθυγιεινὴν γωνίαν τοῦ σπιτιοῦ, τὸ ὄν αὐτὸ τὸ νέον, τὸ γεμάτον σφρίγγος καὶ ζῶν καὶ πόθους, εἶναι φυσικὸν νὰ πιστεύσῃ εἰς τὸν πρῶτον ἐπιτήδειον, ὁ ὁποῖος θὰ τῆς δείξῃ ὀλίγην ἀγάπην, ὀλίγην συμπάθειαν καὶ στοργήν.

Εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἀγάπη εἶναι ὅ,τι εἶναι εἰς τὸ σῶμα ἡ τροφή, τὸ φῶς, ὁ ἥλιος. Ὅταν ἡ ψυχὴ ριγοῖ καὶ τρέμῃ καὶ ζῆ μέσα εἰς παγερὰ σκότη ἀδιαφορίας καὶ σκληρότητος, τὸ πνεῦμα σκοτιάζεται, τυφλώνεται, χάνει τὴν ἔννοιαν τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ καὶ ὅταν ἀκόμη εἶναι εἰς κατάστασιν νὰ βλέπῃ καὶ τὸ ἓν καὶ τὸ ἄλλο. Πολλὴν περισσώτερον, ὅταν ἀπὸ ἀμάθειαν δὲν ἐσυνείθισε νὰ βλέπῃ καὶ νὰ ἐννοῇ.

Καὶ ἰδοὺ πῶς μίαν ὥραϊαν πρωΐαν, συνεργούσης ἀσυνειδήτως ἴσως τῆς κυρίας, τὸ ἀθῶον παιδί τῆς χθὲς εὐρίσκειται πρὸ μιᾶς ἀθύσσου ἀτιμίας καὶ καταστροφῆς, χωρὶς καμμίαν ἐλπίδα σωτηρίας, καμμίαν συμπάθειαν καὶ συνδρομὴν παρ' ἐκείνων ἀκριβῶς, οἱ ὁποῖοι τὴν ἄφησαν νὰ χαθῇ.

Τότε, ἐὰν μὲν τὸ ἐνστικτὸν τῆς ἐντροπῆς καὶ τῆς τιμῆς εἶναι ἰσχυρότερον εἰς τὴν ψυχὴν τῆς ἀπὸ τὸ ἐνστικτὸν τῆς ζωῆς, τρέχει νὰ ριφθῇ ἀπὸ βράχους, ἢ νὰ πνιγθῇ, ἢ νὰ δηλητηριασθῇ. Ἐάν, — τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ φυσικώτερον — ἡ ζωὴ τὴν κρατῇ περισσώτερον, ρίπτεται εἰς τοὺς δρόμους, ὅπου τὴν περιμένει μίαν συνέχισιν ζωῆς ἐντροπισαμένης, τῆς ὁποίας τὸν ἀντίκτυπον ὄλαι καὶ ὄλοι αἰσθανόμεθα γύρω μας, ἕνας ἐξουτελισμὸς καὶ μίαν ἠθικὴν κατάπτωσιν, ἡ ὁποία ὡς καὶ προχθὲς εἴπομεν, κλονίζει ἀπὸ τὰ θεμελιὰ τῆς ὀλόκληρον τὴν κοινωνικὴν καὶ οἰκογενειακὴν μας ζωὴν.

ΠΩΣ ΝΑ ΕΚΛΕΞΗ ΤΙΣ ΤΟΝ ΣΥΖΥΓΟΝ

«Οἱ εἰσερχόμενοι εἰς τὸν ἕγγαμον βίον ρίπτουν κῦθον εἰς τὸ σπουδαιότερον καὶ πλέον ἐνδιαφέρον παιγνίδι τῆς τύχης. Ζωὴ ἢ θάνατος. Εὐδαιμονία ἢ ἀκατάπαυστος θλίψις, ἰδοὺ πᾶν ὅ,τι ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν γάμον. Ἡ γυνὴ ἰδίως ριψοκινδυνεύει τὰ μέγιστα, καθότι πίπτουσα εἰς χεῖρας κακοῦ συζύγου, χάνει πᾶσαν ἐλπίδα σωτηρίας».

Εἰς αὐτὰς τὰς λέξεις ὁ Jeremy Taycor θέτει τὴν ἐκβασιν τῆς ἐκλογῆς τῶν συνοικεσίων. Τῶντι ἡ γυνὴ εἶναι ἐκείνη, ἥτις ριψοκινδυνεύει περισσώτερον εἰς τὸν γάμον. Διὰ τὸν ἄνδρα ἡ ἀγάπη δὲν ἀποτελεῖ παρὰ μέρος τοῦ βίου του, ἐνῶ διὰ τὴν

γυναῖκα ἀποτελεῖ ὀλόκληρον τὴν ὑπαρξίν. Καὶ ὅμως πόσον ὀλίγην σημασίαν δίδουν μερικαὶ νέαι εἰς τὸν χαρακτήρα τοῦ ἀνδρός, τὸν ὁποῖον μέλλουν νὰ ὑπαδρευθοῦν. Ἡ ἐκλογὴ ἐνὸς πύλου ἢ τὸ χρῶμα μιᾶς ἐσθῆτος τὰς ἀπασχολεῖ πολὺν περισσώτερον. Εὐχαριστοῦνται εὐκολώτατα μὲ τὸν χαρακτήρα οἰουδήποτε ἀνδρός, ὁ ὁποῖος θὰ ἔχῃ τὴν καλοσύνην νὰ ταῖς προσφερθῇ ὡς σύζυγος. Ἀποβλέπουν εἰς τὸν γάμον μὲ τὴν σκέψιν: «ἄρκει νὰ ἦναι ἀνὴρ.» Χωρὶς δὲ νὰ ἔχουν τὴν ἐλαχίστην πληροφορίαν περὶ τοῦ χαρακτήρος του δέχονται αὐτὸν ὡς σύζυγον, ὀρκιζόμενοι πίστιν, ἀγάπην καὶ ὑπακοήν. Ἀδιάφορον ἐὰν αἱ γυναῖκες αὐταὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ συζήσουν τριάντα ἔτη μὲ σύντροφον μέθυσον, ψεύστην, ἢ χαρτοπαίκτην, οὔτε λαμβάνουν ὑπ' ὄψιν ὅτι εἰς ἐγωιστῆς ἀνὴρ, μὴ δυνάμενος ἀγογγύστως νὰ ὑποφέρῃ βασάνους καὶ θλίψεις εἶναι ἀσθενὲς στήριγμα οἰκογενείας. Ἐγωϊσμός! τὸ συνειθέστερον καὶ ἐλεεινότερον ἐλάττωμα τῶν ἀνδρῶν. Πόσον συχνά ἀπατᾶται μίαν γυνὴ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τοῦ ἐλεεινοῦ τούτου ἐλαττώματος, τὸ ὁποῖον ὁ ἀνὴρ ἀποβάλλει ἐντελῶς καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς μνηστείας του, διὰ νὰ περιβληθῇ πάλιν τοῦτο ὅταν, ἡ κόρη γίνῃ σύζυγός του.

Ἡ γυνὴ διὰ νὰ ἦναι εὐτυχῆς εἰς τὸν γάμον τῆς πρέπει νὰ ὑπανδρευεῖται ἄνδρα εὐγενῆ, ὑπὸ τὴν εὐρεῖαν τῆς λέξεως σημασίαν. Ἄνδρα γενναῖον, φίλαλλον, ὁ ὁποῖος νὰ φροντίζῃ διὰ τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἄλλου καὶ ὅχι ἀποκλειστικῶς διὰ τὴν ἰδικήν του. Ἄνδρα φερόμενος ὡς λύκος μὲ τὰς ἀδελφάς του, ἀγενῶς πρὸς τοὺς γονεῖς του καὶ σκαιῶς μὲ τοὺς πτωχοὺς συγγενεῖς του, εἶναι ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον πρέπει ν' ἀποφεύγῃ πᾶσα γυνὴ, ὅταν πρόκειται ν' ἀπαντήσῃ εἰς τὴν σοβαρὰν ἐρώτησιν Ναὶ ἢ Ὀχι. Γνωρίζω καλῶς ὅτι μερικαὶ γυναῖκες ἔχουν τὴν ἰδέαν ὅτι καὶ ἂν οἱ μελόμυφοὶ των εἶναι ὀλίγον βάρβαροι, αὐταὶ μετὰ τὴν ὑπανδρείαν των εἶναι εἰς θέσιν νὰ τοὺς μεταβάλλουν. Δὲν σκέπτονται ὅμως πόσον δύσκολον εἶναι νὰ μεταβληθῇ χαρακτήρ τριακονταετοῦς ἀνδρός καὶ ὅτι εἶναι πολὺ πιθανώτερον αὐτὸς διὰ τῆς βραβάρου πρὸς τὴν σύζυγόν του συμπεριφορᾶς νὰ τὴν ἐξαφανίσῃ ὀλοτελῶς ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, παρὰ αὐτὴ νὰ κατορθώσῃ νὰ βελτιώσῃ τὴν φύσιν του. Ἄλλως τε μίαν κόρη, σκεπτομένη τὴν ἐπιτροπὴν τὴν ὁποίαν δυνατὸν νὰ ἔχῃ καὶ ἐπὶ τοῦ ἰδικοῦ τῆς χαρακτήρος ἢ μετὰ κακοῦ συζύγου συμβίωσιν αὐτῆς, πρέπει νὰ φροντίζῃ νὰ ὑπανδρευεῖται ἄνδρα ἀνώτερον αὐτῆς κατὰ τὰ αἰσθήματα, οὕτως ὥστε εἰς κάθε περίστασιν τοῦ βίου τῆς νὰ ἦναι εἰς θέσιν νὰ τῆς παρέχῃ ἠθικὴν ὑποστήριξιν. Ἡ νέα ἐκείνη ἢ ὁποία συνδέεται διὰ τοῦ δυσδιαρρήκτου δεσμοῦ τοῦ γάμου μὲ νέον κακοῦ χαρακτήρος εἶναι ἀξιολύπητος. Ὅταν βλέπω λέγει ὁ Addison, ἄνδρα μὲ δυσάρεστον καὶ προῶως ρυτιδωμένον πρόσωπον, οἰκτεῖρω τὴν σύζυγόν του. Ὅταν πάλιν συναντηθῶ μὲ ἄνδρα ἀφελῶς καὶ εὐθύμου παρυσιαστικοῦ εὐτυχίζω τὴν οἰκογένειαν καὶ τοὺς συγγενεῖς του. Μίαν κόρη πιθανὸν νὰ μὴ γνωρίζῃ καλῶς τὸν ἄνδρα, τὸν ὁποῖον θὰ ὑπανδρευθῇ· πρέπει ὅμως νὰ ἔχῃ ὑπ' ὄψιν, ὅτι ἀνάγκη πᾶσα νὰ βεβαιωθῇ, ὅτι αὐτὸς μὲ τὸν ὁποῖον θὰ συζήσῃ πρέπει νὰ ἦναι εὐσυνειδήτος, εὐφυῆς καὶ καλῆς ἀνατροφῆς.

Αἱ γυναῖκες δὲν πρέπει νὰ ὑπανδρευοῦνται ἀποκλειστικῶς

διὰ τὰ χρήματα, ἀλλ' οὔτε καὶ νὰ ὑπανδρευοῦνται ἀνευ αὐτῶν· καθότι, ὡς μίαν πρακτικὴν κόρη κάποτε πολυὸς παρρητήρησεν, ἐν φίλημα καὶ ἐν ποτήριον ὕδατος εἶναι πολὺ πτωχὸν πρόγευμα. Ἐντούτοις εἶναι πολὺ προτιμώτερον διὰ μίαν γυναῖκα νὰ ὑπανδρευεῖται ἀγαθὸν καὶ φρόνιμον πτωχὸν ἄνδρα, παρὰ πλούσιον, καλὸν καὶ ἄφρονα, σκορπίζοντα εἰς τὸν οἶκόν του χρυσομένην ἀθλιότητα. Ἐν νὰ ἦναι τις εὐχαριστημένος, μολοντί πτωχός, εἶναι ὡς νὰ ἦναι ἀρκετὰ πλούσιος. Ἐξοχον διὰ μίαν γυναῖκα εἶναι νὰ ὑπανδρευεῖται ἄνδρα ἰκανὸν ν' ἀποκτήσῃ μόνος του τὴν περιουσίαν του.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἡλικίαν τοῦ ἀνδρουμένου, καλὸν εἶναι ὁ ἀνὴρ νὰ ὑπερβαίῃ τὴν γυναῖκα κατὰ μερικὰ ἔτη, ἀλλὰ καὶ ἡ ὑπερβολὴ δὲν εἶναι καλὴ. Πατήρ τις ἔλεγε πρὸς τὴν θυγατέρα του: Ὅταν ἔλθῃ καιρὸς νὰ ὑπανδρευθῆς, δὲν θὰ σοῦ ἐπιτρέψω νὰ ριφθῆς εἰς τὴν πλάτην ἐλαφροῦ τινος λιμοκοντόρου. Θὰ σοῦ ἐκλέξω ἄνδρα νουνεχῆ καὶ σταθεροῦ χαρακτήρος. Τί θὰ ἔλεγες, ἂν σοῦ ἐπρότεινα ἓνα πενηκονταετῆ περίπου;

Τί νὰ σὰς εἴπω, ἀπεκρίθη ἀφελῶς ἡ νέα, ἐὰν σὰς κάμνη τὸ ἴδιον, θὰ ἐπροτίμων δύο εἰκοσιπενταετῆς: Πολλοὶ ἔχουν τὴν ἰδέαν ὅτι εἶναι προτιμώτερον, διὰ μίαν νέαν νὰ ἦναι ἢ χαυδεμένη ἐνὸς γέροντος συζύγου. παρὰ δούλη ἐνὸς νέου. Ἐν τούτοις ὅταν μίαν νέα, εἰσερχομένη εἰς τὸν ἕγγαμον βίον, προσπαθῇ παντὶ σθένει νὰ κερδίξῃ τὸν παρὰ τοῦ συζύγου τῆς ἀπαιτούμενον σεβασμὸν, εἶναι ἀδύνατον νὰ δοκιμάσῃ τὴν δουλείαν ἢ τὸν ἐξουτελισμὸν· ἀρκεῖ μόνον νὰ ὑπανδρευθῇ ἄνδρα ἄξιον συζυγικῆς ἀγάπης.

Τῆ ἀληθείᾳ εἶναι ἐντελῶς ἀνωφελές νὰ προσδοκᾷ τις τελειότητα ἀπὸ ἓνα σύζυγον. Ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἡ προτείνουσα τὸν ὄρον τοῦτον ὅπως ὑπανδρευθῆ, ἀναμφιβόλως θὰ μείνῃ ἀνύπανδρος, διότι ἐὰν κρατῇ τὴν κεφαλὴν ὑψηλὰ καὶ περιφρονη τοὺς ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι τὴν θέλουν, εἶναι βέβαιον ὅτι θὰ περιφρονηθῇ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ὁποῖους αὐτὴ ἐπιθυμεῖ.

Ἡ γυνὴ δὲν πρέπει νὰ πολυεξετάξῃ τί ἐπάγγελμα μετέρχεται ὁ γαμβρός, ὅπου τῆς προτείνουν· ἀρκεῖ νὰ γνωρίζῃ ὅτι εἶναι ἰκανός καὶ δραστήριος καὶ τότε ἂς εἶναι βεβαία ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ εἰς ὅ,τι ἐπιδοθῇ.

Μέγιστον σφάλμα εἶναι, μίαν κόρη νὰ ἀποφασίζῃ νὰ ὑπανδρευεῖται ἄνδρα κατώτερον αὐτῆς κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν καὶ κοινωνικὴν θέσιν. Ὁ Lord Lytton ἀναφέρει τὴν ἱστορίαν ἐνὸς ἱπποκόμου, νυμφευθέντος πλουσιωτάτην ἀριστοκράτιδα. Ὁ ἀτυχῆς, εὐρισκόμενος εἰς ἀέναντον τρόμον, μὴ γείνη γελῶτος εἰς τὴν νέαν κατοικίαν καὶ τὸν νέον κύκλον, ὅπου εἰσῆρχετο, καὶ μὴ γνωρίζων παντελῶς πῶς ἔπρεπε νὰ φερθῇ, ἐζήτησε τὴν συμβουλὴν κληρικοῦ τινος. «Φόρε μελανά ἐνδύματα καὶ κλειε τὸ στόμα σου» τοῦ ἀπήντησεν ὁ κληρικός. Δυστυχῶς ὅμως τοιοῦτοι ἄνδρες δὲν δύνανται νὰ κρατηθοῦν ἀπὸ τοῦ ν' ἀνοίξουν τὸ στόμα των, ὡς αἰεὶ πρόκειται νὰ εἴπουν καμμίαν ἀνοησίαν.

Ἰσως δύναται τις νὰ εἴπῃ ὅτι τὸ νὰ γράφῃ τις περὶ ἐκλογῆς συζύγου εἶναι εὐκόλον, ἐντούτοις ἡ καλὴ ἐκλογὴ εἶναι πολὺ δύσκολος. Ὁ Dickens διηγεῖται ἀμερικανικωτάτην τινὰ ἱστορίαν μιᾶς ταξιδευσοῦσας νέας, ἡ ὁποία ἀγαπημένη σφοδρῶς ὑπὸ πέντε νέων ἀνδρῶν ἐζήτησε τὴν συμβουλὴν τοῦ πλοίαρχου, ποῖον ἐκ τῶν πέντε ἔπρεπε νὰ νυμφευθῇ. Ὁ πλοίαρχος

τὴν συνεβούλευσε νὰ ριφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ νὰ ὑπανδρευθῇ ἐκεῖνον, ὅστις θὰ ἐρρίπτετο ἀμέσως, ὅπως τὴν σώσῃ. Ἐν ἐπομένῃν πρωΐαν ἐνῶ οἱ πέντε ἐρωτευμένοι νέοι εὐρίσκοντο ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, παρατηροῦντες μὲ ἀφοσίωσιν τὴν λατρευτὴν των, αὐτὴ θεωρήσασα τὴν περίστασιν κατάλληλον ἐρρίφθη εἰς τὴν θάλασσαν. Τέσσαρες τῶν ἐραστῶν ἐπήδησαν ἀμέσως κατόπιν τῆς, ἐτόιμοι νὰ θυσιάσουν τὴν ζωὴν των χάριν αὐτῆς. Ἀφοῦ τέλος οἱ τέσσαρες νέοι καὶ ἡ ἐρωμένη των ἐζήχησαν τῆς θάλασσης, ἡ τελευταία ἔτρεξε πρὸς τὸν πλοίαρχον. Τί νὰ κάμω τώρα, τοῦ λέγει, εἶναι τόσον βρεγμένοι καὶ οἱ τέσσαρες. Πάρε τὸν στεγνόν, τῆς ἀπεκρίθη ὁ πλοίαρχος καὶ ἡ νέα ἔπραξεν οὕτω. Ἐντούτοις εἶναι ἀγνωστον, ἐὰν ἔμεινε εὐχαριστημένη ἀκολουθήσασα τὴν συμβουλὴν τοῦ πλοίαρχου. Τὸ ζήτημα ὅμως εἶναι ἐὰν εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ὑπανδρευθῆται ἡ γυνὴ.

Ἀναντιρρήτως εἶναι πολὺ προτιμώτερον νὰ ζῆ τις ἀνύπανδρος, παρὰ νὰ συζῆ μὲ σύζυγον κακοῦ χαρακτήρος.

Μονεμβασία (ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ) **Ἄλεξάνδρα Π. Ριτόου.**

ΑΠΟ ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙ ΜΟΥ

ΣΤ'.

«Σοῦ ἀρέσει; Ὀχι. Κοινότατος τύπος καὶ ἀκατάστατη». Μὲ αὐτὰς τὰς λέξεις εἶχε χαρακτηρησθῆ ὑπὸ τῆς φίλης μου, μίαν νέα κόρη, ἀρκετὰ νόστιμη, ἡ ὁποία εἰσώρμησεν εἰς τὸ βαποράκι τοῦ Lido μὲ σπουδὴν πολλήν, συνωδευμένη ἀπὸ ἀκόλουθον μεσήλικα, τύπου συνειθισμένον ὑπερηγίας. Ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸν σταθμὸν τῶν Schiavonni, ἡ κόρη ἐξερχομένη μαζὴ μας, εἶπε γελῶσα εἰς τὴν συνοδόν τῆς, εἰς κακὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, μὲ τρόπον ὥστε νὰ ἀκούσθῃ. **Ἄν ἡμουνα κακιά, θὰ τῆς τὸ πλέρωνα.**

Προφανῶς δὲν εἶχεν εὐχαριστηθῆ ἀπὸ τὴν κρίσιν μας, ἀλλ' ἦτο καὶ ἀρκετὰ καλὸ παιδί, ὥστε νὰ μὴ μνησικακήσῃ. Ἡρκέσθη, γελῶσα, νὰ μᾶς ἀποδείξῃ ὅτι ἠνόησε τί εἶχαμεν εἰπεῖ καὶ νὰ μᾶς ἀφήσῃ μὲ τὴν μικρὰν αὐτὴν μεταμέλειαν ὅτι τὴν ἐλυπήσαμεν.

Ἄλλὰ βεβαίως δὲν εἶχαμεν ποτὲ φαντασθῆ, ὅτι ἡ γλῶσσά μας, ἡ ὁποία ἐνέβαλεν εἰς τόσῃν ἀπορίαν πάντοτε, ὅσους μᾶς ἤκουσαν νὰ συνομιλοῦμεν, θὰ ἦτο καταληπτὴ ἀπὸ τὴν μικρὰν αὐτὴν. Διότι εἶναι ἀπίστευτον πῶς εἰς τὴν Βενετίαν, εἰς τὴν ὁποίαν τόσον ἤμασε καὶ τόσον ἐνεργητικῶς ἔδρασε μεγάλη Ἑλληνικὴ κοινότης, πῶς σήμερον ἐξέπεσε καὶ παρήκμασεν ἡ γλῶσσα, ὥστε οἱ ἐντόπιοι, νὰ ἐκλαμβάνουν τοὺς ὁμιλοῦντας Ἑλληνικὰ Ἰσπανοὺς ἢ Τούρκους, ἀλλὰ ποτὲ Ἑλληνας. Τοῦτο εἶναι τόσῃ μᾶλλον παράδοξον, ἀφοῦ εἶναι γνωστὸν ὅτι πλούσια κληροδοτήματα, δίδοντα εἰσόδημα ἐτήσιον ὀγδοῦντα χιλ. χρ. φρ. διετέθησαν παρὰ πλουσίων Ἑλλήνων πατριωτῶν διὰ τὴν λειτουργίαν σχολείων Ἑλληνικῶν καὶ βιβλιοθηκῶν ἀκριβῶς πρὸς διατήρησιν τῆς γλώσσης.

Ἡ συνάντησις ἐν τούτοις αὐτὴ μᾶς ὑπενθύμισεν ὅτι εἶχαμεν νὰ ἐπισκεφθῶμεν καὶ τὴν ὥραϊαν τῆς Βενετίας Ἑλληνικὴν ἐκκλησίαν καὶ νὰ ἴδωμεν τὸν καλὸν ἀρχιμανδρίτην κ. Σεραφεῖμ Κόμην, παλαιὸν τῆς Βενετίας γνώριμον. Τὰς πρωί-

νάς λοιπόν ώρας τῆς ἐπομένης ἡμέρας μετέβημεν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἐκκλησίαν, τὸν Ἄγιον Γεώργιον τῶν Ἑλλήνων, ὡς ὀνομάζεται.

Οἱ ἐκκλησιαζόμενοι μετρῶνται εἰς τὰ δάκτυλα καὶ οἱ πλησίον μας ἰστάμενοι κύριοι, ἂν καὶ φαίνονται ὡς νὰ εὐρίσκονται εἰς τὸ σπῆτι των—, καὶ θὰ εἶναι βεβαίως ἐπίτροποι—ὅμως ὀμιλοῦν Ἰταλικά.

Ἡ ἐκκλησία, θαυμασίου ρυθμοῦ,—καὶ δὲν ἤμποροῦσε παρὰ νὰ εἶναι ὠραία, ἀφοῦ ἀρχιτέκτων τῆς ὑπῆρξε κανὴ τὸ 1561 ὁ μέγας Σανσοβίνος— δὲν παρυσιάζει τὸν πλούσιον εἰς εἰκόνας καὶ μωσαϊκὰ στολισμὸν τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν τῆς Βενετίας. Εἶναι μᾶλλον αὐστηρὸς, ἀλλὰ καὶ διὰ τοῦτο ἐμπνέει περισσώτερον σέβας καὶ περισσοτέρην κατάνυξιν. Αἱ πύλαι τοῦ ἱεροῦ τῆς σκεπάζονται ὅλαι ἀπὸ παραστάσεις ἀγίων βυζαντινῆς τέχνης, τὸ ἐσωτερικὸν δὲ τοῦ ἱεροῦ εἶναι θαυμάσιον, ὅλον ἀπὸ μάρμαρον σκαλισμένον καὶ μὲ θόλον μωσαϊκόν, τοῦ ὁποῦ το σχέδιον ἐγένετο ἀπὸ τὸν Τισιανόν.

Μετὰ τὸ πέρασ τῆς λειτουργίας ἠρώτησα ἓνα γέροντα ψάλλον, ἐὰν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸ σχολεῖον. Ἡ ἀπάντησίς του ὑπῆρξε ὀλίγον ἀόριστος. Ἐνόησα ὅτι τὸ σχολεῖον δὲν συμφέρει νὰ ἔχη ἐπισκέπτας, διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχη μόνον κατὰ τύπους, ἀλλ' ὄχι καὶ κατ' οὐσίαν. Ἐζήτησα ἔπειτα νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν βιβλιοθήκην. Ἄλλ' ἔμαθα ὅτι καὶ ἡ βιβλιοθήκη εὐρίσκειτο ἐπίσης εἰς ἓν εἶδος ἀπαγορεύσεως, διὰ τὸν λόγον ὅτι μέσα εἰς αὐτὴν ἐχόρευαν μᾶλλον μικρὰ τετράποδα, ροκανίζοντα τὰ ὀλίγα ἐγκαταλελειμμένα βιβλία, τὰ ὁποῖα περιεσώθησαν ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τοῦ λήξαντος αἰῶνος καὶ εἰς τὰ ὁποῖα ἔκτοτε δὲν προσετέθη οὔτε ἓνας τόμος. Καὶ τὸ νοσοκομεῖον; ἀνύπαρκτον. Εἰς τί χρησιμεῖ οὐδὲν τὰ κληροδοτήματα; ἐσκέφθην. Ἀργότερα ἔμαθα ὅτι πληρώνεται βιβλιοθηκᾶριος διὰ τὴν σκωληκωτρογομένην βιβλιοθήκην δὲν εἰξέυρω πόσας χιλ. φρ. τὸ ἔτος, καὶ ὅτι τὰ εἰσοδήματα ἀντὶ νὰ περισσεύουν καὶ νὰ προστίθενται ἐκάστοτε εἰς τὸ κεφάλαιον ἐλαττώνονται ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος.

Παρακμὴ λοιπὸν καὶ κατὰπτωσις τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ ἐδῶ, ὅπως εἰς τὴν Νεάπολιν. Ἐδῶ ἀκριβῶς, ὅπου εἰς ἡμέρας δουλείας ὁ Ἑλληνισμὸς κατέφυγε καὶ ἤκμασε καὶ ἀνέπτυξεν ὅλα τὰ φυσικὰ χαρίσματα καὶ τὰς ἀρετάς του, ἐδῶ ὅπου ὁ Ἑλλην ἔμπορος ἐνεπνέετο ἀπὸ τὸν Ἑλληνα σοφόν, ἀπὸ τὸν Ἑλληνα, ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε διδάσκαλος τοῦ Ἑθνους, ἀπὸ τὸν Ἑλληνα ὁ ὁποῖος καὶ εἰς τὸν ἰδιωτικὸν καὶ εἰς τὸν δημόσιον βίον του ὑπῆρξε ἐφάμιλλος τοῦ μεγάλου περελθόντος τῆς φυλῆς του, ἐδῶ σήμερον ὁ Ἑλλην ἐγωιστής, ὁ Ἑλλην κερδοσκόπος, ὁ Ἑλλην ἐκφυλὸς καὶ νόσος καταστρέφει ἀντὶ νὰ προάγῃ ὅ,τι ὁ πατριωτισμὸς ἐκεῖνου ἐδημιούργησε.

Σήμερον διὰ τοὺς Ἰταλογλώσσους διαχειριστὰς τοῦ πλοῦτου ἐκεῖνου δὲν ὑπάρχει πλέον οὔτε πατρίς, οὔτε ἔθνος, οὔτε ἰδεώδες φυλῆς, οὔτε κἂν σέβας καὶ ἐντροπή. Οἱ μεγάλοι πατριῶται, οἱ κληροδοτήσαντες ἑκατομμύρια, οἱ μεγάλοι πατριῶται, οἱ δαπανήσαντες ὅπως τὸ Ἑλληνικὸν γόητρον ἵσταται πάντοτε ὑψηλά, ὅπως ἡ Ἑλληνικὴ ψυχὴ καὶ τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα διατηρηθῶν ἀμαρτὰ καὶ ζωηρὰ καὶ εἰς ἀδελφικὸν σύνδεσμον μετὰ τῶν ἀπανταχοῦ ὁμογενῶν, δὲν ἐφαντάσθησαν βεβαίως ποτὲ ὅτι τὰ εἰσοδήματα τοῦ κληροδοτηθέντος διὰ τὴν

Ἑλληνικὴν ἰδέαν πλοῦτου των θὰ ἐξητμίζοντο καθὼς ἐξατμίζονται καὶ ὅτι μᾶλλον θὰ ἐγίνοντο παρὰ τὸν σκανδάλων, τὰ ὁποῖα μᾶς καταρρίπτουν καὶ μᾶς ἐξευτελίζουν ἐνώπιον τῶν ξένων.

Ὅταν διὰ τῆς γεφύρας τῶν Ἑλλήνων ἀπεμακρύνθημεν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν καὶ διὰ στενῶν παρόδων ἐφθάσαμεν, μεσημέρι πλέον, εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἁγίου Μάρκου, εἶμεθα καὶ αἱ τρεῖς τόσον κατφεῖς, τόσον λυπημέναι, ὡς νὰ εἶχαμεν παραστῆ εἰς τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν τοῦ ἐν Βενετίᾳ Ἑλληνισμοῦ.

Ἦτο βεβαίως ἡ μόνη ἡμέρα, τὴν ὁποίαν ἐπεράσαμεν δύσθυμοι καὶ μελαγχολικά, χωρὶς νὰ γελῶμεν πλέον, ἀλλ' οὔτε χωρὶς σχεδὸν νὰ ὀμιλοῦμεν. Ἐν τούτοις ἡ φύσις ἦτο ὡς πάντοτε ὠραία, καὶ ἡ Βενετία μὲ τὰ χρυσὰ παλάτια τῆς καὶ τοὺς μαρμαροκεντημένους ναοὺς τῆς καὶ τὴν ἀναγεννωμένην ὑπὸ τὸν νέον πολιτικὸν καθεστῶς ζωὴν τῆς, ἔπλεον εἰς μίαν θάλασσαν ὀπαλίην, ἐνῶ ὁ ἥλιος ἐσκόρπιζε μαζὴ μὲ τὰς ἀκτινοβολίας τῶν φώτων του καὶ θερμὰς φλόγας ἀνὰ τὴν πόλιν τῆς ἡσυχίας καὶ τῆς σιγῆς.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Ἐνα προῶνδ τῆς Λουκίας.

Ὅλοι κοιμῶνται, δὲν ἀκούεται κανεὶς θόρυβος· τὰ παραθύροφλα κλειστά, οἱ μεπρνεδὲς κατεβασμένοι προφυλάττουν τὸ δωμάτιον ἀπὸ τὸ φῶς τὸ πρωῖνδ. Εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ παραθύρου ἀπὸ ἓνα μικρὸ ἀνοιγμά μπαίνει λιγάκι φῶς. Μέσα εἰς τὸ δωμάτιον βασιλεύει ἄρα ἡσυχία· δὲν ἀκούεται τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὸ ροχαλητὸ τῆς παραμάνας, ἡ ὁποία βεβαίως βλέπει εὐχάριστα ὄνειρα, γιατί χαμογελεῖ εἰς τὸν ὕπνον τῆς. Ἡ δεσποινὴς Λουκία κοιμᾶται καὶ ἐκεῖνη.... Κοιμᾶται; Δὲν ἤμπορεῖ νὰ εἰπῇ κανεὶς ὅτι εἶνε ἐξυπνη, διότι ἔχει τὰ μάτια κλειστά καὶ δὲν κλαίει· ἀλλ' ἐτοιμάζεται νὰ ἐξυπνήσῃ, διότι ἀναπνέει δυνατὰ, στριφογυρίζεται εἰς τὸ κρεββατάκι τῆς καὶ τρίβει τὰ μάτια τῆς μὲ τὰ χέρια τῆς· τέλος ἰδοῦ ἀνοίγει τὰ μάτια.

Ἡ δεσποινὴς Λουκία κυττάζει τὸ σκότος καὶ δὲν ἤμπορεῖ νὰ καταλάβῃ ἂν εἶνε ἀκόμη νύκτα ἢ ὄχι. Ὅχι, βέβαια, διότι δὲν νυστάζει πλέον. Ἐπειτα ὁ ἥλιος φέγγει πλέον. Καλημέρα ἥλιο. Ἦμποροῦμε νὰ μιλήσουμε, ἢς μιλήσουμε λοιπὸν καὶ ἀρχίζει νὰ ὀμιλῇ σιγὰ, σιγὰ σὺν μικρὸ πουλάκι μέσα στὴν ζεστή φωλιὰ του. Ἀκούει ἐξαφνα κάποιον ὅπου ροχαλίζει. Εἶνε ἡ παραμάνη ἡ ὁποία ἐξακολουθεῖ τὸν ὕπνον τῆς.

Ἡ Λουκία ἀκούει. Τί κρότος εἶνε αὐτός; Πόσες ἰδέες δὲν κινῶνται μέσα εἰς τὸν νοῦν τῆς; Πεινῶ, θέλω νὰ σηκωθῶ, δὲν θέλω νὰ εἶμαι πλέον εἰς τὸ σκότος. Ἡ παραμάνη κοιμᾶται ἀκόμη· τί ἐντροπή! Ἡ Λουκία μὲ ὄλην τῆς τὴν δύναμιν βγάζει δύο τρεῖς φωνίτσες καὶ πετᾷ ἔξω ἀπὸ τὰ σκεπάσματα τὰ ποδαρᾶκια τῆς. Ὁ ὕπνος τῆς παραμάνας ταράζεται καὶ μηχανικῶς κουνεῖ τὴν κούνια τῆς Λουκίας. λέγοντας.

—Νανά, νανά!

Α! ἂν νομίζης.... Μόνον ἓνας πεθαμένος ἤμπορεῖ νὰ μὴν ἐξυπνήσῃ ἀπὸ τῆς φωνῆς τῆς Λουκίας. Ἀναστεινάζοντας ἡ πα-

ραμάνη ἐξυπνᾷ εἰς τὰ καλά. Καθισμένη εἰς τὸ κρεββατάκι τῆς ἡ μικρούλα θριαμβεύει καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ βασιλεύῃ μὲ κινήσεις καὶ φωνῆς τὴν σιλάβα τῆς, ἡ ὁποία ἀκόμη δὲν ἔχει καλοζυπνήσει.

Ἀρχίζουν αἱ καθημεριναὶ ἐργασίαι, τὸ πλύσιμο, τὸ βάψιμο τῶν καλτσῶν καὶ τὸ ἐν γένει ντύσιμο. Σήμερον δὲν εἶνε καλὸς καιρὸς. Ὁ Τρότ ἔχει μάθημα. Ἡ Λουκία θὰ μείνῃ μὲ τὴν μαμά τῆς εἰς τὸ σαλόνι, ἔως τὴν ὥρα τοῦ μπάνιου, νὰ παίξῃ. Ἡ νύκτα δίνει εἰς τὰ μέλη τῆς Λουκίας νέας δυνάμεις τὰς ὁποίας ἐνοεῖ νὰ χρησιμοποίησῃ τὸ πρωῖ. Ἡ μαμά τὸ λέγει πολὺ συχνά, ὅτι ἡ μικρούλα τῆς εἶνε ἀγγελάκι, ἀλλ' ὅτι ὑπάρχουν καὶ στιγμαὶ ὅπου εἶνε ἀληθινὸς διάβολος καὶ ἰδίως πρὶν ἀπὸ τὸ μπάνιο, ὅταν τὴν ἔχη ἐκεῖνη μαζὴ τῆς καὶ τῆς κάνει ὅλες τῆς θελήσεις τῆς.

Αὐτὴ τότε ἀρχίζει νὰ τρέχῃ δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἔως ὅπου πέφτει καὶ κυτπᾷ τὸ μυτάκι τῆς, καὶ τότε ἀρχίζουν ἡ φωνῆς καὶ τὰ κλάματα. Ἐπειτα ἐκεῖ ὅπου σκύβει κάτω, ἄρα εὐρεῖ τίποτε, ἀμέσως τὸ βάζει εἰς τὸ στόμα, καὶ τότε εἶνε ἀνάγκη ἀμέσως ν' ἀρχίσῃ ἡ μαμά νὰ φωνάζῃ.

—Λουκία, δεῖξέ μου τί ἔβαλες μέσα εἰς τὸ στόμα σου.

Ἡ Λουκία τότε σκέπτεται ὅτι δὲν τὴν ἀφίνουν ποτὲ εἰς ἡσυχίαν καὶ ὅτι τὴν καταδιώκουν πάντοτε, καὶ ἀρχίζει νὰ περπατῇ μὲ τὰ τέσσερα μέσα εἰς τὸ δωμάτιον. Εἰς τὸ μέρος τοῦ δρόμου τῆς ἀπαντᾷ μίαν πολυθρόνικην καὶ ἐπάνω εἰς τὴν πολυθρόνα ἓνα βιβλίον ξεχασμένο ἐκεῖ ἀπὸ τὸν μπαμπά. Ἡ Λουκία βάζει ὅλας τὰς δυνάμεις τῆς καὶ σηκώνεται εἰς τὰ πόδια τῆς καὶ πέρνει τὸ βιβλίον. Εἶνε ἀπηγορευμένον νὰ πιάνῃ τὰ βιβλία τοῦ μπαμπᾶ, ἀλλὰ πῶς ν' ἀντισταθῇ εἰς τὸν πόθον αὐτόν; Αὐτὸ τὸ βιβλίον εἶνε ὠραιότατο, τὸ ἀνοίγει, τὸ κλείει, τὸ κυττάζει καλὰ, καλὰ. Ἰδοῦ μία σελὶς ἀσχημη καὶ ἔπειτα ἄλλη· τὸ χαρτί, τὸ ὁποῖον ξεσχίζεται κάνει θόρυβον καὶ ἡ μαμά σηκώνει τὸ κεφάλι τῆς.

—Τί κάνεις, Λουκία;

Ἡ Λουκία μὲ τὸ βιβλίον εἰς τὰ χέρια, δὲν δίδει καμμίαν ἀπάντησιν, ἀλλὰ φεύγει· εἰς τὸ μεταξύ ὅμως πέφτει κατὰ γῆς φαρδιὰ πλατεῖα.

—Κυττάξατε, τί κακὴ ὅπου εἶνε! ὁ μπαμπᾶς θὰ θυμώσῃ! ἔτσι τῆς φωνάζουν· τότε ἡ Λουκία νομίζει ἀναγκαῖον ν' ἀρχίσῃ τὰ κλάματα, φωνάζοντας «Βόβό, βόβό» καὶ ἔτσι εὐρίσκειται πάλιν κερδισμένη.

—Καλὰ, τώρα πήγαινε νὰ παίξῃς μὲ τὴν κουζίνα σου καὶ ἄφησέ με νὰ τελειώσω τὴν ἀνάγνωσιν διὰ τὴν θεῖα Μαρθαληνῆν.

Ἡ δεσποινὴς Λουκία διασκεδάζει, διὰ πέντε λεπτά, μὲ τὰ πιάτα, τὰ φλυτζάνια καὶ τὰ κουτκλάκια, τὰ σκορπιζει γρήγορα εἰς τῆς τέσσερας γωνίας τῆς κάμαρας. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἡ μαμά σηκώνεται καὶ τὰ μαζεύει. Ἐπειτα ἀπὸ τῆς πολλῆς φορῆς ἡ μαμά κουρασμένη τῆς λέγει:

—Ξέρεις, Λουκία, ἂν τὰ ξαναπετάξῃς δὲν σοῦ τὰ μαζεύω πλέον.

Ἐκεῖνη ἀπαντᾷ μὲ μικρὰς φωνίτσες.

—Θέλεις νὰ σιωπήσῃς κακόπαιδο;

Ἡ Λουκία σιωπᾷ, ἀλλὰ διὰ νὰ διασκεδάσῃ, πετᾷ μία σουπιέρα κάτω ἀπὸ τὸν καναπέ, ἔπειτα ἀρχίζει νὰ μουρμουρί-

ζῆ μὲ σχήματα ἀπελπισμένα. Ἄλλ' ἡ μαμά δὲν κινεῖται· τότε ἀρχίζει καὶ περπατεῖ καὶ πέφτει ἐπίτηδες διὰ νὰ ἀναγκάσῃ τὴν μαμά νὰ σηκωθῇ. Βλέποντας ὅμως ὅτι αὐτὴ δὲν κινεῖται ἀρχίζει νὰ περιπατῇ μὲ τὰ τέσσερα. Τότε ἀνακαλύπτει ἀπὸ κάτω ἀπὸ μίαν κονσόλα τὸ πανέρι τῆς ἐργασίας τῆς μαμᾶς. Ἡ καρδιά τῆς κυτπᾷ ἀπὸ εὐχαρίστησιν, κάθεται μὲ τὴν ἡσυχίαν τῆς κατὰ γῆς καὶ ἀρχίζει νὰ βγάξῃ ἔξω ἀπὸ τὸ πανέρι, ψαλίδια, κορδέλλες, κομμάτια ὑφάσματος, χαρτὰ μὲ βελόνες, καρφίτσες, κουμπιά, κλωστὲς κλπ. Πῶς εἶνε ποτὲ δυνατὸν νὰ εἶνε τόσος θησαυρὸς μαζευμένος μέσα εἰς ἓνα μέρος; Ἐκπληκτος καὶ ἀνήσυχος, ἀπὸ τὴν σιωπὴν αὐτὴν ἡ μαμά σηκώνεται καὶ ἐμπρὸς εἰς τὸ θέαμα αὐτὸ βγάζει φωνὴν ἀπελπισίας. Τὸ πάτωμα φαίνεται σὺν πεδίον μάχης. Ἡ μαμά θυμῶνι ἀληθινά, τῆς δίδει δύο κυτπήματα εἰς τὰ χεράκια καὶ τὴν βάζει εἰς μίαν γωνίαν.

—Στάσου ἐκεῖ, τιμωρία!

Ἡ Λουκία ἀρχίζει νὰ φωνάζῃ καὶ νὰ κλαίῃ, αἰσθάνεται ὅτι εἶνε θύμα ἀδικίας καὶ βαρβαρότητος. Θὰ ἐπιθυμοῦσε πολὺ νὰ γραντζούνισῃ τὴν μαμά, νὰ τὴν τραβήξῃ ἀπὸ τὸ φόρεμα, καὶ τὸ λέγει μὲ τὴν ἀκατανόητον γλῶσσάν τῆς. Ἐπειτα ἀπὸ ὀλίγον, ἐπειδὴ ἐβαρύνθη νὰ μὴν εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἀρχίζει πάλιν νὰ περιπατῇ μὲ τὰ τέσσερα, μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ εὐρεῖ κάτι νὰ τὸ βάλῃ εἰς τὸ στόμα· ἐπειδὴ ὅμως δὲν εὐρίσκει, σκέπτεται νὰ σηκωθῇ· ἀκριβῶς ἐλεῖ κοντὰ εἶνε ἓνα τραπέζακι, τραβᾷ λοιπὸν μὲ τὰ δύο χέρια τῆς τὸ τραπέζομάντυλο καὶ ρίχνει ὅλα κάτω· ἡ μαμά ἀπὸ τὸν θόρυβον σηκώνεται τρομαγμένη φωνάζοντας. Πρῶτα ζητεῖ νὰ βεβαιωθῇ ἂν δὲν ἐκτύπησε ἡ μικρούλα καὶ ἔπειτα μαζεύει μελαγχολικῶς τὰ διάφορα πράγματα, ἐνῶ μαλῶνι τὴν Λουκία. Ἐκεῖνη δὲν δίδει προσοχὴν καὶ παρακολουθεῖ τὰς κινήσεις τῆς μαμᾶς τῆς, δίδοντας συμβουλὰς, τὰς ὁποίας κανεὶς δὲν ἤμπορεῖ νὰ ἐνοήσῃ.

Τέλος ἡ πόρτα ἀνοίγει, ἡ μαμά κάμνει ἓνα «οὐφ» ἀνακουφίσεως καὶ ἡ παραμάνη λέγει:

—Ἐλα μικρούλα, τὸ μπάνιο εἶνε ἔτοιμον.

Ἡ Λουκία ἐνοεῖ πολὺ καλὰ· καὶ διὰ νὰ μὴν τὴν πιᾶσουν κρῦβεται κάτω ἀπὸ τὰ ἐπιπλα, ὄχι διότι δὲν τῆς ἀρέσει τὸ μπάνιο, ἀλλ' αὐτὴ τὴν διασκεδάζει. Τέλος τὴν πέρνει ἡ παραμάνη καὶ τὴν πάει εἰς τὴν κάμαρα τοῦ μπάνιου, καὶ ἐκεῖ ἀρχίζει νέας ἱστορίας μὲ τὸ σαποῦνι, τὸ σφουγγάρι καὶ λοιπά, καὶ ὅλα αὐτὰ πολὺ εὐθυμος, διότι δὲν ἀγαπᾷ ἡ Λουκία τὴν κακὴν διάθεσιν, ἀφοῦ κάμει διάφορα παιγνίδια. Τέλος παραδέχεται νὰ τὴν βάλουν εἰς τὸ νερό· τότε κατευχαριστημένη βγάζει μικρὰς φωνίτσες καὶ μὲ τὰ χεράκια τῆς βρέχει τὴν κάμαρα καὶ τὴν μαμά τῆς, ἔπειτα πιάνει τὸ σφουγγάρι καὶ ἀρχίζει νὰ τὸ στίβῃ καὶ νὰ βάζῃ τὰ χέρια τῆς μὲ τὰ σαποῦνια εἰς τὸ στόμα· τὸ ὀρεκτικὸν αὐτὸ τῆς δίδει τὴν δύναμιν νὰ περιμένῃ τὴν σοῦπα τῆς.

Τὸ μπάνιο τελειώνει πολὺ γρήγορα, ἀλλ' ἡ σοῦπα ἔρχεται πολὺ ἀργά. Τὸ μεταξύ διάστημα εἶνε διὰ τὴν Λουκίαν τὸ χειρότερον μέρος τῆς ἡμέρας, ἐκεῖνο κατὰ τὸ ὁποῖον καταρᾶται τὰς ἀπαιτήσεις τῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Ἡ φύσις ἔθεσε εἰς τὸ πρόσωπον διάφορα πράγματα, τὴν μύτη, τὰ μάτια, τ' αὐτιά κλ. ὅλα κατὰλληλα διὰ νὰ βάζῃ κανεὶς μέσα τὸ δακτυλάκι του καὶ ἄλλα μικρὰ ἀντικείμενα. Ἄλλ' ἡ μαμά

ἀπό βάρβαρον συνήθειαν νομίζει καθήκον νὰ τὰ καθαρίζῃ ἕως τὸ βάθος. Συνήθως γίνεται μεγάλος ἀγὼν εἰς τὸν ὁποῖον πάντοτε νικᾷ ἡ μαμά.

Ἀφοῦ τελειώσῃ καὶ αὐτὴ ἡ ἐργασία, τότε ἀρχίζει ὁ πόλεμος διὰ τὸ ντύσιμο, ἀλλ' ἡ ἡσυχία τῆς παραμάνας καὶ ἡ νευρική ἐνεργητικότης τῆς μαμάς νικῶν τέλος, καὶ ἡ δεσποινὶς Λουκία εἶνε καὶ ἐκείνη εὐχαριστημένη, ὅταν εὐρεθῇ ἔτοιμη, διότι ὅλος αὐτὸς ὁ κόπος τῆς δίδει διάθεσιν διὰ φαγητὸν καὶ ἀνάπαυσιν.

Ἡ παραμάνα πηγαίνει νὰ ἐτοιμάσῃ τὴν σούπα· κατὰ τὸ διάστημα αὐτὸ ἡ μικρούλα προσπαθεῖ νὰ βίχη μεσὰ εἰς τὸ νερὸ ὅ,τι κατορθώσῃ νὰ εὔρῃ.

Τέλος ἔρχεται ἡ παραμάνα μὲ τὸ πιάτο καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσεν τὸ φαγητὸν λέγει ἡ μαμά.

Τώρα κανά.

Ἡ Λουκία πεθαμένη ἀπὸ ὕπνο, δοκιμάζει κατὰ συνήθειαν ν' ἀντισταθῇ, ἀλλ' αἱ δυνάμεις τὴν ἐγκαταλείπουν. Κλείει τὸ ἓνα μάτι, ἔπειτα τὸ ἄλλο, τότε ἡ μαμά τραβᾷ τὴν κουνοπιέρα καὶ ἡ Λουκία κοιμᾷται.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Ο ΕΜΠΙΣΤΟΣ

(Συνέχεια).

II

Ὅταν ὁ Ceran, ἔμεινε μόνος εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου καὶ εἶδε νὰ φύγῃ τὸ τραῖν μὲ τὸ ὁποῖον ἔφρουε ὁ στρατηγὸς καὶ ἡ γυναῖκά του, ἦτο ἀληθινὰ λυπημένος ἀπουσία ἐξ ἐβδομάδων ἦτο ἀρκετὸν διὰ νὰ τὸν λυπήσῃ, διότι ἀγαποῦσε πάρα πολὺ τὴν κόμισσαν Μαρία. Τὴν εἶχε ἰδίως ἐξαιρετικὰ ἀγαπήσει κατὰ τὰς πρώτας δέκα πέντε ἡμέρας αἱ ὁποῖαι εἶχον ἀκολουθήσει τὴν ἐξομολογήσιν των.

Δὲν ἦτο μόνον διότι ἡ κόμισσα θὰ ἦτο πολὺ ὀργήγορα χήρα καὶ πολὺ πλούσια ὅπου τὴν ἀγαποῦσε ὁ Κάρλος Ceran. Κατὰ τὰς πρώτας στιγμὰς, δὲν εἶχε σκεφθῆ ὅτι εἰς μετὰ νὰ εἶνε χήρα οὔτε ὅτι ἦτο πλούσια. Εὗρε μίαν γυναῖκα ὠραίαν, θελκτικωτάτην, ἀπλὴν, ἀναφορικῶς ὡς πρὸς τὰ πραγματικὰ πράγματα τῆς ζωῆς, καὶ ἤρχισε νὰ τὴν ἐρωτεύεται.

Διὰ τὸ ἄδικον τὸ ὁποῖον ἠμποροῦσε νὰ κάμῃ εἰς τὸν γέροντα συγγενῆ του, ὁ ὁποῖος τὸν θεωροῦσε ὡς παιδί του, διὰ τὴν ταραχὴν καὶ τὰς τύψεις τὰς ὁποίας ἡ ἀγάπη του ἦτο δυνατόν νὰ κάμῃ νὰ αἰσθανθῇ ἡ νέα γυναῖκα, οὐδέποτε ἐσκέφθη ἂν ἔπρεπε νὰ σκέπτεται ὅλα αὐτὰ, ἡ ζωὴ δὲν θὰ ἦτο ὑποφερτὴ καὶ ἔπειτα διατί;

Ἄλλ' ὅταν εἰς ἀπάντησιν τῆς ἀγάπης του εἶδε τὴν Μαρίαν νὰ ὠχρῆ, ἔπειτα ν' ἀδυνατίσῃ, ἔπειτα νὰ τὸν ἀπορεύῃ, τέλος νὰ δείχνῃ ὅλα τὰ σημεῖα γυναῖκας ἡ ὁποία πολεμᾷ ἐναντίον πάθους σφοδροῦ, ἦτο ὀλίγον ὑπερήφανος καὶ πολὺ στενωχωρημένος νὰ βλέπῃ νὰ περιπλέκεται τὸ πράγμα. Εἶνε κολακευτικὸν νὰ εἶσαι τὸ ἀντικείμενον ἀληθινῆς ἀγάπης, ἀλλ' εἶνε ἐπίσης πολὺ στενόχωρον.

Ἐπίσης δὲν εἶχε ἀκούσει τὸ νέον, ὅτι ὁ στρατηγὸς ἦτο πολὺ ἀσθενής, καὶ ὅτι ἴσως δὲν θὰ ἔβλεπε νὰ ξαναθίσουν ἡ πασχάλιες, μετ' ἀπέριου χαρᾶς.

Ἐσκέφθη ὅμως τὴν νυμφεύομαι τότε, τί λαμπρὸς γάμος καὶ τί λατρευτὴ σύζυγος.

Δὲν ὑπῆρχε μεγάλη διαφορὰ εἰς τὰς σκέψεις των, διότι ποτὲ ἡ Μαρία δὲν εἶχε φαντασθῇ ὅτι ἡ ἀγάπη τὴν ὁποίαν τῆς εἶδειχεν ὁ νέος ἦτο δυνατόν νὰ ἔχῃ ἄλλο σκοπὸν ἀπὸ τὸν γάμον, ὁ ὁποῖος βεβαίως θ' ἀργοῦσε ἀκόμη, ἀλλ' ὁ ὁποῖος θὰ ἦτο δυνατός. Τὸν ἤκουσε λοιπὸν σιωπῶσα καὶ ἡ συνομιλία τους ἐτελείωσεν μὲ τὰς λέξεις αὐτάς, τὰς ὁποίας ἐπέφερε τρέμουσα, ὡς νὰ ἦσαν ἡ εἰς θάνατον καταδικητὴ τοῦ στρατηγοῦ.

ΧΩΡΙΣ ΟΝΟΜΑ

Πῶς! τί ἔννοεῖς μ' αὐτὸ; ἠρώτησεν ἡ Σόνια, ἡ ὁποία διὰ μὲς ἐχλωμίκανε καὶ ἐκοκκίνησεν.

Μπαρίσσα, εἶπεν ἡ γρηὰ μὲ δάκρυα εἰς τὰ μάτια, ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου, ἀφοῦ ἐγεννήθηκα ἔς τὸ σπῆτι τῆς γιαιγιάς σου καὶ μεγάλωσα πλάι μὲ πλάι μὲ τὴν μητέρα σου, ποτὲ τόσα χρόνια ποῦ δουλεύω τὸ σπῆτι σὰς δὲν ἔκαμα τίποτα κακὸ, δὲν ἐπῆρα γιὰ λογαριασμὸ μου οὔτε μία πεντάρα. Μὰ ἀπὸ πρὶν νὰ φύγωμε ἀκόμη ἀπὸ τὴν Odessa, ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ κατάλαβα πῶς ὁ Sachencas θὰ γίνονταν ἄνδρας σὰς, ἀπὸ τότε, ὅταν μοῦ ζητοῦσε τὸ κλειδί τοῦ συρταριοῦ τῆς κυρίας τοῦ τῶδιν. Αἴ! μὴ δὲν ἦταν ἄν καὶ τοῦ λόγου σου νοικιούρης μεσὰ ἔς τὸ σπῆτι. Ὁχι, γιὰτί μ' ἐφιλοδώρουσε κάποτε, κάποτε κανένα δύο ρούμπλια, μάρτυς μου ὁ Θεός! εἶπεν ἡ γρηὰ καὶ ἐσταυροκοπήθη, ἀλλὰ γιὰτί μοῦ εἶχε πάρει τὸν ἀέρα ἀπὸ μὲς ἀρχῆς καὶ ἔπειτα δὲν ἠμποροῦσα πᾶν νὰ τοῦ πῶ ὅχι.

— Εἶμαι ἰδική σου διὰ πάντα.

Τὸ πρᾶγμα φαίνεται ἴσως παράδοξον, ἀλλ' εἶνε πραγματικόν, ὅτι εἰς τὰ μάτια τοῦ Καρόλου, ἡ Μαρία ἔχασε πολλὰ ἀπὸ τὰ θελήγητρά της, ἀπὸ τὴν στιγμὴν ὅπου ἐβεβαιώθη ὅτι μίαν ἡμέραν θὰ ἦτο ἰδική του. Δὲν ἦτο πλέον ἡ ἀγάπη του, τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο πάθος μὲ τὰς καταγιγῆδας καὶ τὰς ἡμέρας μέθης, ἀλλὰ συνήθης ἀρραβῶν. Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ὁ Hubert de Rivelay ἔμαθε αἴφνης, τὸ αἰσθημα αὐτὸ τὸ ὁποῖον θὰ προτιμοῦσε ν' ἀγνοῆ.

Μὲ ἀπλούστατον τρόπον ἐπλησίασε τὸν φίλον του καὶ ἤρχισε νὰ τὸν μελετᾷ ἐκ τοῦ πλησίον. Εἰς τὰς κοινωνικὰς σχέσεις, εἶνε φίλοι πολλοὶ καὶ λέγει ὁ ἓνας τὸν ἄλλον «ἀγαπητὴ μου», καὶ δὲν ἐνδιαφέρεται διόλου ὁ ἓνας διὰ τὸν ἄλλον· οἱ δύο νέοι ἦσαν τοιοῦτου εἶδους φίλοι. Ὁ Hubert ἀπεφάσισε νὰ μελετήσῃ ὀλίγον τὸν χαρακτῆρα τοῦ νέου τὸν ὁποῖον ἀγαποῦσε ἡ γυναῖκα, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἀγαποῦσε τόσον περιπαθῶς.

Τὸ ἔργον αὐτὸ ἦτο ἀπλοῦν, ὅπως καὶ ὁ χαρακτῆρ τοῦ Ceran. Ἐπειτα ἀπὸ ἐξ ἑβδομάδας, ὁ Hubert ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ νέα κόμισσα θὰ ἔκαμνε, ὑπανδρευομένη τὸν ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον τόσον ἠγάπα, μίαν ἀνοησίαν. Ἀλλὰ, ἔπειτα ἀπὸ ἐξ ἑβδομάδας ἐπίσης, ἡ Θεῖα Πρόνοια, ἡ ὁποία ἔχει ἐπίσης τὰς κομικὰς φαντασιοπληξίας της, ἔφερεν ὅπως εἰς τὸ Παρίσι τὸν στρατηγὸν, ὅχι πλέον ἐτοιμοθάνατον ὅπως ἐφαντάζοντο ὅλοι ὅσοι τὸν εἶδαν ὅταν ἔφρουε διὰ τὸ Vichy, ἀλλὰ πολὺ καλλίτερα καὶ ἔτοιμον νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ζωὴν δι' ὀλίγα ἀκόμη ἔτη. Ἄς τὸ εἴπομεν ἀμέσως, πρὸς ἔπαινον τῆς κομίσσης Μαρίας, ἐκείνη δὲν ἠσθάνθη καμμίαν δυσἀρέσκειαν εἰς τὴν ἀπροσδόκητον αὐτὴν καλλιτέρευσιν. Ἡ ὠραία ψυχὴ της, ἂν καὶ ἔπλεε εἰς τὸ θελκτικὸν μακρυνὸν ὄνειρον ἀγάπης τιμῶς συμμεριζομένης, δὲν εἶχε ποτὲ σκεφθῆ ἄνευ φρίκης τὴν ἀναπόφευκτον κρίσιν ἡ ὁποία ἔμελλε νὰ τῆς δώσῃ τὴν εὐτυχίαν της. Ὁ Κάρλος Ceran δὲν εἶχε κακὴν ψυχὴν καὶ δὲν εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἤξευρε νὰ κρύπτῃ καὶ τὰ αἰσθημάτα του, δι' αὐτὸ ἐξέφρασθη μίαν ἡμέραν εἰς τὸν Hubert μὲ περισσοτέραν εὐλικρίνειαν παρὰ λεπτότητα.

— Αὐτὸ τὸ παληολέμονο! εἶπε, ὑπονοῶν τὸ κίτρινον χρῶμα τὸ ὁποῖον ἡ ἀρρώστια εἶδεν εἰς τὸ δέρμα τοῦ στρατηγοῦ, δὲν σκέπτεται νὰ ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὴν ζωὴν! Ἐγὼ ὅπου ἐνόμιζα ὅτι τὸν ἔστειλαν εἰς τὸ Vichy, διὰ νὰ λάβῃ τὸ συχωροχάρτι του!

— Ἐγὼ εἰς τὸν νῆρον νὰ κερδίσῃς τίποτα μὲ τὸν θάνατόν σου; ἠρώτησε ὁ Hubert.

— Διάβολε. Καὶ ἐπρόσθεσε πρὸς ἐξήγησιν.

— Θὰ λάβω ὡς κληρονομίαν διακόσιες χιλιάδες φράγκα.

— Γρηγόρα θὰ φαγηθοῦν, παρετήρησεν ὁ Rivelay. Ὁ Ceran

Ἐκεῖ ὅσο ζοῦσε ὁ μακαρίτης ὁ ἀφέντης δὲν παράπερνε, γιὰτί τότε οὔτε ἡ καὶ μὲν ἡ μητέρα σου δὲν εἶχε καὶ πολλὰ λεπτά εἰς τὸ δικὸν της τὸ συρτάρι. Θυμᾶστε δὲ πῶς ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας σας κρατοῦσε πάντα ἄκείνος τὰ χρήματα, καὶ πῶς ἡ καὶ μὲν ἡ μάμικα ἠθύμωνε καὶ ἔκλαιε καὶ βραχνίζονταν καὶ ἐχρῶνονταν ἀκόμη γιὰ νὰ ἄχῃ χρήματα εἰς τὴν διάθεσίν της. Ὡ! θεέ μου, ἂν θὰ θυμηθῶ τί σκηνές ἐγίνονταν κάθε τόσο, καὶ πῶς ὅλοι ἡμεῖς τῆς ὑπηρεσίας ἐλυπούμεσταν τὴν κυρίαν μας, ποῦ ἦταν ἀρχοντοπούλα καὶ καλομαθημένη. Δέκα κεφάλια ἀνθρώπων εἶχε πάρει μόνον προῖκα ἡ μητέρα της ἂν ἠπαντρεῖτο, χωρὶς τὰ κτήματα καὶ τὰ μετρητά. Καὶ ἐκείνη μὲ τὴν τρέλλα της αὐτὴ νὰ ἀγαπήσῃ ἓνα γρῆκο, κατάντησε νὰ μετρᾷ τὰ καπνικὰ ποῦ εἶχε ἔς τὸ συρτάρι της.

Τόσο σφικτὸς ἦταν ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας σου. Ὅταν ἀπέθανε ἡ μητέρα σου ἐπλήρωσεν εἰς μυστικὰ χρέη της εἰς Ἑβραίους ἐπάνω ἀπὸ δέκα χιλιάδες. Ὅλα της τὰ διαμαντικὰ τὰ εἶχεν ἐνέχυρα εἰς τοὺς τοκογλύφους. Καὶ ἐπληρώσα-

ἔσῃκωσε τὸ κεφάλι μὲ ὕψος ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος γνωρίζει περισσοτέρα ἀπὸ ὅ,τι θέλει νὰ πῇ.

— Κακόμοιρη γυναῖκούλα! ἐσκέφθη ὁ Ἐμπιστος! . . . Καὶ νὰ μὴν ἠμπορῇ κανεὶς νὰ κάμῃ τίποτα.

Ἐπειδὴ ὁ στρατηγὸς ἐπήγαινε ὅλο καὶ καλλίτερα οἱ ἱατροὶ τοῦ ἐσυμβούλευσαν τὸ μεσημερινὸν κλίμα διὰ τὸν χειμῶνα καὶ ἀπεφάσισε νὰ περάσῃ ὀλίγον καιρὸν εἰς τὰς Κάννας. Ἡ κόμισσα Μαρία ἠσθάνθη φοβερὰν λύπην. Ὁμοίᾳ μὲ πολλὰς λεπτῆς ἰδίουσυγκρασίας γυναῖκας, ὑπέφερε μὲ μεγάλην ὑπομονὴν νὰ μὴν ὑπανδρευθῇ τὸν ἄνδρα ὅπου ἀγαποῦσε, ἀρκεῖ νὰ τῆς ἦτο δυνατόν νὰ τὸν βλέπῃ πολὺ συχνὰ καὶ νὰ ἡμιλῇ μαζὴ του. Ὁ ἦχος τῆς ἀγαπημένης φωνῆς, ἓνας λόγος ἀγάπης κρυφὰ ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ, ἐχρησίμευσεν ὡς τροφή εἰς τὸν ἔρωτά της διὰ πολλὰς ἡμέρας, καὶ τῆς ἀνοίγαν παράδεισον εἰς τὸν ὁποῖον ἐζοῦσε μὲ τὴν μικρὰν εὐτυχίαν της.

Ἀλλὰ ὁ χωρισμὸς ἦτο δι' αὐτὴν μαρτύριον. Ἐβλεπε εἰς τὰς ἀναμνήσεις της τὸ Vichy ὡς κόλασιν καὶ ἔτρεμε ἀπὸ φρίκην ὅταν τὸ ἐσκέπτετο ἐκ νέου: καὶ αὐτὸ, διότι αἱ ἐξ ἐβδομάδες τῆς διαμονῆς ἐπέρασαν μακρὰν ἀπὸ τὸν ἀγαπημένον της, χωρὶς καμμίαν ἄλλην εἰδήσιν, ἐκτὸς ἀπὸ ἐξ ἡ γράμματα ἓνα καὶ ἓξ ἐβδομάδα) εἰς τὰ ὁποῖα ὁ Ceran ἔγραψε εἰς τὸν στρατηγὸν διὰ τὰς ὑποθέσεις του καὶ εἰς τὸ τέλος πρὶν νὰ υπογράψῃ τὸν παρακαλοῦσε νὰ προσφέρῃ εἰς τὴν κυρίαν «τὰ σέβη» του.

Ὅταν λοιπὸν εἶδε ὅτι ἐκινδύνευε νὰ ξαναρχίσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία καὶ νὰ ὑποφέρῃ καὶ ἄλλον χωρισμὸν, ἡ νέα γυναῖκα ἡ τόσον γλυκερὰ καὶ τόσον ἡσυχος συνήθως, ἠσθάνθη ἀληθῆ ἐπαναστατικὰ αἰσθητά.

— Δὲν θὰ ὑπάγω! ὅχι, δὲν θὰ ὑπάγω, ἐφώνησε κτυπῶσα τὸ πόδι της, μίαν ἡμέραν ὅπου ἦτο μόνη εἰς τὸ δωμάτιόν της. Εἶνε φοβερὸν νὰ μοῦ ἀφαιροῦν τὴν μοναδικὴν μου χαρὰν θὰ εἶπω εἰς τὸν στρατηγὸν ὅτι θέλω νὰ μείνω εἰς τὸ Παρίσι. Ὁ Κάρλος ποτὲ δὲν θὰ ἠμπορέσῃ νὰ ὑποφέρῃ τριῶν μηνῶν χωρισμὸν.

Ἡ ἀγάπη της τῆς εἶδε θάρρος, ὥστε ἀπεφάσισε νὰ τὸ εἶπῃ εἰς τὸν στρατηγὸν.

— Τὰ μεσημερινὰ κλίματα, φίλε μου, εἶνε καλὰ διὰ σέ, τοῦ εἶπε μίαν ἡμέραν μὲ πολλὴν ἡσυχίαν, ἀλλ' ἐγὼ, ἡξέυρεις πόσον ὑποφέρω ἀπὸ τὴν ζέσθη, καί. . . Σὲ ἐνοῶ, ἀγαπητὴ μου, ἀπεκρίθη ἐκείνος, διακόπτων αὐτήν. Ὅσα σοῦ ἤρρεπε περισσοτέρον νὰ μείνῃς εἰς τὸ Παρίσι αὐτὸν τὴν χειμῶνα, καὶ τὸ ἐννοῶ διότι εἶνε πλέον διασκεδαστικόν. Θεέ μου! εἶσαι ἐλευθέρη νὰ τὸ κάμῃς, βεβαίως ἐγὼ δὲν θὰ σὲ ἐμποδίσω, ἀλλ' ἂν ἀπέθνησκαι ἔξαφνα ἐκεῖ κάτω, ἐνῶ σὺ θὰ ἴσῃ ἐδῶ, ὁ κόσμος θὰ σὲ ἔκρινε ἄσχημα, ὅπως καὶ σὺ ἡ ἰδίᾳ τὸν

μὲν μπάρισηνα, καρδίτσα μου, διακόσια τοῖς ἑκατὸ τόκο.

Ἡ Σόνια ἤκουε μελαγχολικὴ τὰς ἐκμυστηρεύσεις τῆς γράϊας τροφοῦ της. Τὰ χρηματικὰ ζητήματα ἦσαν δι' αὐτὴν δυσᾶρεστα καὶ ὅταν εἶχε καὶ ὅταν δὲν εἶχε. Ὅμως εἶχεν ἀκούσει ὅτι ἡ θεῖα της, ἡ ὁποία εἶχεν ἀποθάνει πρὸ τῆς μητρὸς της ἦτο πολὺ πλούσια καὶ δὲν εἶχε κληρονόμους. Πῶς λοιπὸν ἐκείνη δὲν ἐβοηθοῦσε τὴν ἀδελφὴν της, εἶπε πρὸς τὴν νιάνια, καὶ τί ἔγεινεν ἡ περιουσία της;

Ψυχίτσα μου, ἀπήντησεν ἡ γράϊα. Ἐκείνη ἔμα ἐκατάλαβεν ὅτι ἦτο καρδιακὴ καὶ δὲν εἶχε πολλὸν καιρὸν νὰ ζήσῃ, ἔβαλε τὸν οἰκονόμον της καὶ τῆς ἐλογάριασε πόσα εἶχεν εἰς κτήματα καὶ εἰς μετρητά. Καὶ ἄρχισε μίαν ζωὴ σπατάλης φοβερᾶ. Κάθε μέρα ἐδίδο γεύματα καὶ μόνον εἰς κρασιὰ καὶ εἰς Champagnes ἐξώδευεν ἀπάνω ἀπὸ χίλια ρούμπλια τὸν μῆνα. Ἐπειδὴ εἶχεν ἀπηνίας καὶ δὲν ἠμποροῦσε νὰ πλαγιάζῃ, γιὰ νὰ κοιμᾷται, ἐπροσκαλοῦσεν ὅλους τοὺς ἀξιωματικούς ποῦ ἔμειναν εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ κτήματός της καὶ ἔπαιζαν

ἐαυτὸν σου· γνωρίζω ἀρκετὰ, Μαρία, τὴν καρδιά σου διὰ νὰ παραδεθῶ τὸ ἐναντίον.

Εἶχε συγκινήθη ἐνῶ ὁμιλοῦσε. Ἦρχισε μὲ κάποιαν τραχύτητα, ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος αἰσθάνεται ὅτι εἶνε ἐμπόδιον εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἄλλων, καὶ ἐτελείωσε μὲ γλυκύτητα σχεδὸν πατρικὴν. Ἡ γυναῖκά του ἔσκυψε καὶ τὸν ἐφίλησε εἰς τὸ μέτωπον ὡς πατέρα της, καὶ ἔκρυψε τὰ δάκρυα ὅπου ἀνέβαιναν εἰς τὰ μάτια της.

Ἐπρεπε νὰ φύγῃ, δὲν ὑπῆρχε θεραπεία εἰς τὴν κατάστασιν αὐτὴν· ἡ Μαρία εἰς τὴν ἀπελπίσιν της εἶχε μίαν ἐμπνευσιν. Εἰς μίαν κατάλληλον στιγμὴν ἐπῆρε κατὰ μέρος τὸν Hubert, τὸν ἰδιαιτέρων της φίλον, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπὸ τὴν ἐπιστροφὴν της δὲν ἔπαυε νὰ δείχνῃ ἐξαιρετικὴν εὐνοίαν.

— Φίλε μου, τοῦ εἶπε, μὲ τὴν συνήθη γλυκύτητά της ἡ ὁποία τὴν ἔκαμνε τόσον θελκτικὴν, ἀληθινὴ μου φίλε, κάμετέμου μίαν χάριν, μίαν μεγάλην χάριν. Θὰ κάμῃ καμμίαν ἀνοησίαν ἐσκέφθη ὁ Hubert.

— Δὲν ἠμπορῶ νὰ ἔχω κατ' εὐθεῖαν νέα ἀπὸ τὸν Κάρλον, ἐξηκολούθησε μὲ συγκίνησιν. Τοῦ γράφω ὅταν θέλω, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ. Ὁ σύζυγός μου πολὺ συχνὰ ξεχνᾷ νὰ μοῦ ὁμιλήσῃ διὰ τὰ γράμματα ὅπου λαμβάνει: γράψτέ με, σεῖς! Καὶ κάθε φορὰ λέγετέ μου, δῆθεν κατὰ τύχην, τί κάμνει ὁ Κάρλος καὶ πῶς περνᾷ. Σὲς θερμοπαρκαλῶ ἵδαν ἐγνωρίζετε! Θὰ μείνωμεν ἐκεῖ κάτω τοῦλάχιστον τρεῖς μῆνας!

Ἦτο ἔτοιμη νὰ κλαύσῃ, τὰ χεῖλιά της ἔτρεμον, καὶ κατέβαλε μεγάλην προσπάθειαν διὰ τὰ κρατηθῆ.

«Τί παράδοξος παράκλησις ἐσκέφθη ὁ Hubert, θυμωμένος καὶ συγκινημένος μαζὴ. Ὅταν ἔλεγα ὅτι θὰ κάμῃ καμμίαν ἀνοησίαν ἡ ἀνοησία ἔχει ἤδη γίνει: Τοῦ ἔγραψε!»

— Ἐχε πολλὰ πράγματα ἰδικὰ σας, ἠρώτησε ἀντι' ν' ἀπαντήσῃ.

— Ἀλλὰ. . . ναί, εἶπε ἡ νέα γυναῖκα κοκκινίζουσα κατὰ τὴν συνήθειαν της.

«Θὰ εἶνε πολὺ δύσκολον διὰ νὰ τὰ πάρῃ κανεὶς ὀπίσω ἐσκέφθη ὁ Hubert. Εἶνε περίεργον! ἀλλ' ἔχω τὴν ἰδέαν ὅτι ὁ γάμος αὐτὸς δὲν θὰ γείνη ποτέ.»

— Ἐστῶ, ἐξηκολούθησε μεγαλοφώνως, θὰ σὰς γράφω, ἡ καλλίτερον θὰ γράφω εἰς τὸν στρατηγὸν ὅλα τὰ νέα τοῦ κόσμου μας.

— Ὁχι εἰς ἐμένα, εἶπε ἐκείνη μὲ ὕψος παρακλητικόν.

— Ὁχι, κυρία, ὅχι εἰς σὰς, ἀπεκρίθη ἐκείνος μὲ ὕψος αὐστηρὸν.

Τὴν εὗρισκε περίεργον μὲ ἀπλότητα τοιαύτην ἡ ὁποία ὅμως τοῦ τὴν ἔκαμνε πλέον ἀγαπητὴν. Ἐπιθυμοῦσε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ διατι ὅχι εἰς αὐτήν, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε ἕνεκα τοῦ αὐστηροῦ ὕψους ὅπου εἶχε λάβει, καὶ ἠρέσθη νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

(Συνέχεια).

χαρτιά ως τὸ πρῶτ. Τί ποσὰ ἔχανεν εἰς τὸ χαρτοπαίγνιον αὐτό, δὲν λέγεται. Τὸ πρῶτ ἢ καμκρίερα τῆς τὴν εὔρισκεν ἀποκαμωμένην, μετὸ κεφάλι γερούμεν ἐπάνω εἰς τὸ πράσινο τραπέζι.

Τὸ τελευταῖο, πρὶν ν' ἀποθάνῃ, καλοκαῖρι, πῆγε νὰ περάσῃ ἓνα μῆνα εἰς τὸ κτήμα ἢ μητέρα σου καὶ μ' ἐπῆρε καὶ μ' ἔμενα μαζή. Ἡ θεία σου ἦταν πειὰ εἰς τὰ τελευταῖα τῆς. Τί τραβοῦσεν ἢ καυμένη. Γιὰ νὰ ἀνασένη σηκώνουνταν ὀλόρθη καὶ πάλι ὁ ἀέρας τῆς ἔλειπε. Μὰ ἔμενα τῆς περνοῦσε τὸ πολὺ κακὸ, ἄρχιζε πάλι νὰ παίζῃ καὶ νὰ πίνῃ. Μιὰ ἡμέρα ἤθελε ν' ἀνάψῃ τὸ τσιγάροτῆς καὶ δὲν εἶχε σπύρο. Ἐβγαλεν ἀπὸ τὸ πορτοφόλι ἓνα χαρτί δέκα ρουμπλιῶν, τὸ στριψε, τὸ ἔβαλεν ἐπάνω ἀπὸ τὸ γυαλί τῆς λάμπας καὶ μ' αὐτὸ ἀνάψῃ τὸ τσιγάρο τῆς. Τὴν ἔβλεπα μετὸ θυμακσμὸ, καὶ ἐφοβήθηκα μὴν εἶχε τρελλαθῆ. Ἐκατάλαβε τὰς σκέψεις μου καὶ μοῦ εἶπε: τί θέλεις; νὰ τ' ἀφήσω εἰς τὴν κυράν σου γιὰ νὰ τὰ γλεντίσητε.

Καὶ βέβαια δὲν ἄφησε τίποτε κατὰ που νομίζω, γιὰτὶ ὅταν ἀπέθανε μετρητὰ δὲν τῆς βρέθηκαν καὶ τὸ κτήμα ἦταν ὅλο ὑποθήκη.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Νεφράκι βιδέλου. Καθαρίσατε ἀπὸ τὸ πάχος των τὰ νεφρά τοῦ βιδέλου. Κοκκινίσατε μετὸ βούτυρον ψιλοκομμένο κρεμμυδάκι καὶ ριψατέ τοῦ ὀλίγο νερὸ νὰ βράσῃ. Ἐπειτα ρίπτετε τὰ νεφρά καὶ τὰ κοκκινίζετε μετὸ δυνατὴν φωτιά ἐπὶ δύο λεπτὰ. Ἄν τὰ ἀφήσετε περισσότερο σκληραίνουν καὶ πιτσιάζουν. Τὰ βγάζετε τότε μετὸ τὴν κουτάλαν καὶ τὰ ἀφήνετε εἰς ζεστὸ μέρος ἐπάνω εἰς τὸ τζάκι.

Χύνετε τότε εἰς τὴν σάλτσαν των ἓνα ποτήρι μικρὸ ἄσπρο ἀραιώσανο κρασί καὶ ἄλλο τόσον δυνατὸν ζουμί κρέατος, μίαν σκελίδα σκόρδου, 1 φύλλον δάφνην καὶ ὀλίγα μανιτάρια ψιλοκομμένα. Ἀφήσετε νὰ βράσουν 10 λεπτά καὶ προσθέσετε διὰ νὰ δέσετε τὴν σάλτσαν μίαν κουταλιά φαρίαν, ψημένην μέσα εἰς βούτυρον. Προσθέσετε, ἂν θέλετε, ὀλίγην ντομάταν καὶ ἀφοῦ βράσουν ὅλα μαζή, ρίπτετε τὰ νεφρά, τὰ ἀφήνετε νὰ βράσουν ἓν λεπτόν καὶ τὰ βγάζετε ἀπὸ τὴν φωτιά. Ἀφαιρεῖτε τὸ σκόρδον καὶ τὴν δάφνην, προσθέτετε ψιλοκομμένον μαϊτανό, ὀλίγον λεμόνι καὶ πιπέρι καὶ σερβίρετε ἐπάνω εἰς φέτες ψωμί τηγανισμένο.

Κρασί Κολλᾶ. 15 δρ. κάρεια Κολλᾶ, τὰ ὁποῖα προμηθεύεσθε εἰς κόνιν ἀπὸ τὸ φαρμακεῖον εἰς 50 δρ. κοινάκ, ὅπου τὰ ἀφείνετε 48 ὥρας. Ρίπτετε τὸ μίγμα σας ἔπειτα εἰς 2 1)2 ὄκ. κρασί βισάντο, δηλ. παλαιὸ γλυκὸ κρασί καὶ τὸ ἀφείνετε 10 ἡμέρας. Τὸ στραγγίζετε ἔπειτα ἀπὸ λεπτόν τουλπάνι δις, τὸ θέτετε εἰς μικρὰς φιάλας τὰς ὁποίας σφραγίζετε καὶ πέρνητε ἂν ἓν ποτηράκι πρὸ τοῦ φαγητοῦ.

Παρακαλοῦνται αἱ κ. κ. συνδρομήτριαι ὡς καὶ αἱ κ. κ. ἀνταποκρίτριαι καὶ ἀνταποκριταί μας, οἱ καθυστεροῦντες συνδρομὰς νὰ ἀποστείλωσιν αὐτὰς ὅσον τὸ δυνατὸν ταχύτερον.

Κόρη συμπαθῆς καὶ καλῆς οἰκογενείας ἔχουσα ἀπολυτήριο τοῦ Ἀρσακείου καὶ γνωρίζουσα καὶ ραπτικήν ζητεῖ οἰκίαν ἐν ἣ νὰ διδάσκῃ ἐν ἣ καὶ δύο παιδάκια, νὰ τὰ συνοδεύῃ εἰς τὸν περίπατον καὶ νὰ τὰ ράπτῃ. Πληροφορίαι εἰς τὸ γραφεῖον μας.

ΣΧΕΔΙΑ ΚΕΝΤΗΜΑΤΩΝ

Εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν ἐκτελοῦνται παντὸς εἶδους σχεδιάσματα ἐπὶ ξύλου, διαφόρων ὑφασμάτων καὶ γυαλῶν, εἰς μειωτάτας τιμὰς καὶ μίαν καλλιτεχνικῶς.

ΔΙΑ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Δὲν ὑπάρχει τροφή, θρεπτικώτερα καὶ ὠφελιμώτερα τοῦ γάλακτος. Ἀλλὰ καὶ δὲν ὑπάρχει μέσον δηλητηρίασεως τοῦ ὄργανισμοῦ καὶ καταστροφῆς τῆς ὑγείας, ὅσον τὰ μολυσμένα καὶ νοθευμένα γάλατα.

Ἡ μεγάλη ἰδίᾳ θνησιμότης τῶν μικρῶν παιδιῶν, ὀφείλεται εἰς δηλητηριάσεις βαθμιαίας προερχομένης ἀπὸ τὸ γάλα. Ἰδοὺ διατὶ θεωροῦμεν καθήκον μας νὰ συστήσωμεν εἰς τὰς ἀναγνώστριάς μας τὰ γαλακτοπωλεῖα, τὰ δυνάμενα νὰ προμηθεύσουν ἀγνὸν καὶ ἄδολον γάλα, ἰδίᾳ διὰ τὰ παιδιὰ.

Τὸ γαλακτοπωλεῖον Βερνίτσα παρὰ τὴν πλατεῖαν τῆς Ὀμοιοῖας κάτω τὸ ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον ἢ Ἑλλάς, διακρινόμενον διὰ τὴν καθαριότητα διατηρεῖ εἰς τὸ βουστάσιον του ἰδιαίτερον τμημαὶ γαλάδων, τὰς ὁποίας τρέφει καὶ περιποιεῖται κατὰ τὸ γνωστὸν σύστημα Lister κατὰ τὸ ὑπόδειγμα τῶν ἐν Ἀγγλίᾳ, καὶ Τεργέστη πρὸς παροχὴν γάλατος ὑγιεινοῦ καὶ ἐξαιρετικῶς θρεπτικοῦ διὰ τὰ μικρὰ παιδιὰ.

Εἶναι βεβαίως τὸ πρῶτον ἐργαστάσιον, τὸ ὁποῖον ἐμερίμησεν εἰς τὴν ὑγείαν καὶ εὐεξίαν τῆς παιδικῆς ἡλικίας, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ δικαίως ἀπέκτισε τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν μητέρων, αἱ ὁποῖαι προμηθεύονται τὸ γάλα των ἐξ αὐτοῦ.

ΤΑ ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΣΑΣ

Τώρα μετὰ τὰ νέα φθινοπωρινὰ καὶ χειμερινὰ φορέματα τίθενται, πάλιν εἰς ἐνέργειαν οἱ ταφτίδες καὶ τὰ μεταξωτὰ τῆς κ. Δραματινοῦ τῆς ὁποίας ἡ ἐργασία προήχθη εἰς τελειότητα καὶ στερεότητα μοναδικήν.

Αἱ τιμαὶ τῆς δὲ εἶναι τόσον λογικαί, ὥστε καταντῆ, λαμβανομένης ὑπὲρ ὅσιν τῆς στερεότητος τῶν ὑφασμάτων τῆς, νὰ συμφέρουν μᾶλλον μεταξωτὰ φορέματα καὶ ὑποκαμιτάκια, ἀγοραζόμενα παρὰ τῆς κ. Δραματινοῦ παρὰ μᾶλλον φορέματα.

Τὸ ἐργαστάσιον τῆς κ. Δραματινοῦ εὐρίσκεται πάντοτε ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων ἀπέναντι τῆς Ἀγγλικῆς ἐκκλησίας, δέχεται δὲ καὶ παραγγελίας ἀπὸ τὰς ἐπαρχίας.

ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΚΕΥΗ

Ὁδὸς Ἐρμοῦ Νῦ 56.

Ὅπου ἔχομεν καὶ τεχνίτας ἐπιστήμονας, τεχνίτας τοῦ χρυσοῦ καὶ τῶν πολυτίμων λίθων καὶ τῶν ὠραίων ἐπιτραπέζιων σκευῶν, μετὸ νεοδρῦθὲν κατάστημα τῶν κ.κ. Στεφάνου Μάρκου καὶ Θωμᾶ Τσαμπούλα. Ἀμφότεροι ἐξέμαχθη τὴν τέχνην των εἰς τὰ μεγαλετέρα ἐργαστάσια τῆς Εὐρώπης, ὁ μὲν κ. Τσαμπούλας ἀτκήθεις εἰς τὴν ἀδαμαντοδετικὴν ἐπὶ πενταετίαν, ὁ δὲ κ. Μάρκου εἰς τὴν χρυσοχοίαν ἐπὶ ὀκτώ ἔτη.

Ὅστε καθεὶ κόσμημα τοῦ καταστήματος τούτου φέρει τὴν σφραγίδα τῆς κομψότητος καὶ τῆς Παρισινῆς καλαισθησίας, εἰς τὴν ὁποίαν συνδυάζονται καὶ τιμαὶ λογικαί καὶ ἀβρότης συμπεριφορᾶς ἐντελῶς Παρισινῆς. Πλὴν τῶν πολυτίμων κοσμημάτων καὶ ἀσημικῶν, ὑπάρχει καὶ πλουσία συλλογὴ ὠρολογίων, μετὰ τιμὰς κατωτέρως παντὸς συναγωνισμοῦ, ὡς καὶ εἰδικὸν τμήμα ἐπισκευῆς ὠρολογίων καὶ μετατροπῆς κοσμημάτων τόσον ἐντελῶς, ὥστε νὰ μὴν ὑπολείπωνται τῶν ἐντελῶς καινουργῶν.